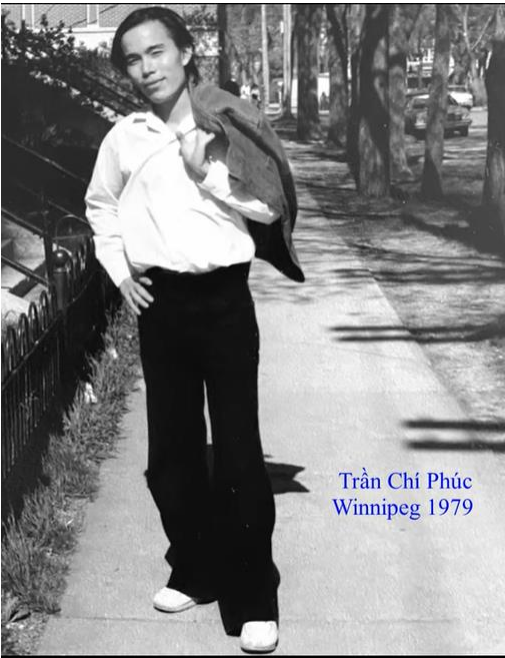

CHIỀU WINNIPEG, 44 NĂM VỀ THĂM PHỐ CŨ (1979 – 2023)

Trần Chí Phúc

Trần Chí Phúc
Winnipeg 1979

Tôi đặt bước chân tị nạn định cư đầu tiên tại thành phố Winnipeg, nước Canada, vào buổi chiều ngày 10 tháng 4 năm 1979. Trời tuyết rơi lất phất, lần đầu tiên trong đời tôi thấy tuyết, cảm giác mãi nhớ.

Được tạm trú tại khách sạn tên là Balmoral khoảng mười ngày rồi được sở di trú Canada giúp mượn căn phòng nhỏ trong chung cư trên đường Kennedy, gần phố chính. Rồi đi làm với công việc may găng tay da với lương tối thiểu khoảng 3 đồng Canada một giờ.

Tôi được những đồng hương đến trước, hướng dẫn và giúp đỡ nhiều thứ. Họ là các anh phi công và hải quân Việt Nam Cộng Hòa di tản thời điểm cuối tháng tư năm 1975, họ chọn định cư Canada thay vì Hoa Kỳ. Tôi mãi nhớ anh Nguyễn Thành, phi công lái máy bay C-130, trở thành bạn thân vì anh thích tiếng đàn ghi ta của tôi. Khoảng 10 năm sau anh dọn về Vancouver Canada và qua đời.

Winnipeg là thành phố chính của tỉnh Manitoba với cánh đồng phi nhiều trồng lúa mì, ở đây chẳng bao giờ thấy núi và biển; mùa đông rất lạnh và mùa hè cũng nóng. Tôi nhớ vào tháng 5 năm 1979 mà trời vẫn còn tuyết rơi; mùa hè bắt đầu khoảng tháng 6 và điều tôi không quên là đến 10 giờ đêm thì nắng mới tắt.

Trong mấy tháng đầu ở Winnipeg, nỗi buồn mất xứ, nhớ nhà, cô đơn tràn ngập cõi lòng; nhưng cũng may là lúc đó còn là thanh niên tràn ngập lý tưởng, hăng say cho nên cuộc sống tinh thần vững vàng. Thời đó chưa có tiền mua xe hơi, di chuyển bằng xe buýt nên tôi thường đi bộ lang thang trên phố, qua những con đường và đầu óc lan man về một ca khúc mang tên Chiều Winnipeg.

Tôi lầm nhầm câu hát mở đầu “ *Ta đứng đây nơi thành Winnipeg* ”, nét nhạc giống câu mở đầu của nhiều bài hát mà tôi đã từng nghe; nhưng làm sao bây giờ. Cái chữ Winnipeg kết bằng âm trắc cho nên rất khó đưa vào ca khúc; tôi nghĩ rằng bài hát có giống câu mở đầu thì cũng chẳng sao; miễn là đừng giống nhiều quá.

Đoạn giữa của ca khúc nói về tuyết trắng mênh mông mùa đông và mùa hè thì nắng dài, đây cũng là nét đặc biệt của ca khúc. Tôi đặc ý với 4 câu :” *Mây vẫn trôi mang hồn tên viễn xứ. Về nơi đâu đây đất khách quê xa. Gió lá bay buốt lòng thân trợ trợ. Em hỡi em có biết chẳng nỗi nhớ nhà.*”

Đến tháng 10 năm 1979 thì tôi rời Winnipeg bằng xe buýt để về thành phố Vancouver ấm áp hơn. Lúc bước lên xe thì mấy anh đồng hương đến tiễn đưa, hình ảnh đó thật cảm động, nhớ tới giờ.

Duyên nợ với thành phố chỉ có 6 tháng nhưng đã kết thành một ca khúc dễ thương mang tên Chiều Winnipeg. Năm 1981, tôi và ca nhạc sĩ Ngọc Trọng thực hiện cuốn băng Cassette lấy tên là Ru Em Đời Mất Xứ gồm nhạc phẩm của 2 người, tiếng hát của cả hai và chỉ một giọng ca Ngọc Trọng. Tiền phòng thu khoảng 50 đồng Canada một giờ đồng hồ và tổng cộng khoảng 1500 đồng Canada. Lúc đó giá trị của tiền Canada và Mỹ kim ngang nhau. Cuốn băng nhạc Cassette Ru Em Đời Mất Xứ gửi về trại tị nạn Phi luật Tân cho cháu gái Ngọc Trọng và cô cháu này ở chung với cô con gái của ca sĩ Jo Marcel.

Cho nên năm 1983, khi Jo Marcel thực hiện cuốn Cassette Cho Em 1, ông chọn ca khúc Chiều Winnipeg để thu âm vì khi ông nghe cô con gái của mình hát bản này ông thích. Vì thế, lời ca mà Jo Marcel hát có mấy chữ không đúng với nguyên tác và ngay cả tên tác giả ông cũng ghi sai vì nghe theo lời cô con gái kể lại.

Nhưng chính nhờ giọng ca Jo Marcel và hòa âm đặc sắc mà bài hát Chiều Winnipeg nổi tiếng. Sau này ông cho biết người hòa âm là một nhạc sĩ tài ba gốc Iran tị nạn tại Hoa Kỳ, và Jo Marcel quen được cho nên giúp làm nhạc đệm. Trong bản này, tiếng kèn Saxo rất hay.

Năm 1986 tôi thực hiện cuốn băng Sài Gòn Em Ở Đó gồm những bài hát của mình tại San Jose Hoa Kỳ và chọn tiếng hát Thảo My hát bản Chiều Winnipeg với tiếng đàn ghi ta của Trần Chí Phúc.

Nhiều năm sau, tôi nhờ trung tâm Asia phổ biến một ca khúc của Trần Chí Phúc và Trúc Hồ chọn bản Chiều Winnipeg với tiếng hát Thanh Lan và ghi đúng tên tác giả trong cuốn Asia 14.

Thỉnh thoảng tôi gặp một vài đồng hương nói rằng họ thích bản Chiều Winnipeg vì nó bàng bạc nỗi buồn viễn xứ. Nhạc sĩ Đức Huy có nhắc tới bản này trong một bài báo viết trên tạp chí Văn Nghệ Tiền Phong thập niên 80. Nhạc sĩ Nam Lộc chọn Chiều Winnipeg là nhạc phẩm nổi bật nhất của dòng nhạc Trần Chí Phúc.

Riêng tôi thì mỗi lần giúp vui văn nghệ thì tôi cũng chọn bản Chiều Winnipeg vì dễ hát, dễ nghe và ban nhạc đệm cũng dễ dàng.

Nhiều đêm trong giấc mơ, tôi thấy mình trở lại thăm thành phố Winnipeg, nơi tôi đặt bước chân bơ vơ đầu tiên đời viễn xứ. Nhiều bằng hữu yêu cầu tôi thực hiện Karaoke bản này.

Năm 2023, cuối tháng 6, tôi nhờ làm hòa âm và chính tác giả hát bản Chiều Winnipeg. Tôi cùng bạn lái xe máy ngàn cây số từ California đến Winnipeg, Canada để thăm sau 44 năm rời xa và quay hình để đưa lên Youtube. Những đồng hương quen biết năm xưa thì tôi chẳng gặp ai vì có người đã qua đời, có người dọn đi nơi khác. Thành phố nhiều xe hơi hơn, nhiều cao ốc mọc lên, nhiều đồng hương từ Việt Nam sang định cư, du học.

Cảm giác trở lại thăm thành phố cũ sau 44 năm thật đặc biệt. Bài hát Chiều Winnipeg với giọng hát một ông già 70 tuổi còn vương vấn tuổi thanh niên hăm mấy mà viết được ca khúc kỷ niệm về một thành phố của một đất nước Canada dễ thương.

Mời bằng hữu nghe và xem đoạn Music Video Chiều Winnipeg đầy đủ hình ảnh ,
Xin bấm vào : <https://www.youtube.com/watch?v=eWXJGMZjKZc>

Bằng hữu muốn hát Karaoke Nam : <https://www.youtube.com/watch?v=tnYzfhHEuI>

Bằng hữu muốn hát Karaoke Nữ : <https://www.youtube.com/watch?v=ORHHCftAA4>